

Pára

Egy osztályteremben állok.
Szétfutnak körülöttem a szavak.
A többi bennreked.

Ma minden bennreked,
gyümölcsprés vagyok, fáradt
gyümölcsprés, magok és héjak
közt fekszem, nem szólalok meg,
nincs mit mondanom.

Nem ismerem fel magam körül
a tájat, pedig otthonos
a köd, amely elfedi.

Térképeket rajzolok félig már
elszáradt falevelekre, az
egyedüli biztos pont én vagyok,
a búra falára omló pára jelzi, hogy
élek.

Megérkezel és megpróbálsz
üzeneteket hagyni, de a külső
falon nem marad meg semmi.

Összekuporodom középén,
érintetlenek maradnak a
levelek, súlytalan vagyok és
bevehetetlen.

Leheleted a búra falán marad,
de kiáltásaid nem jutnak át rajta,
hiába ütöd, nem reped.

De az üveg csak a földig ér,
döbbsz rá.

Ásni kezdesz.

Első fejezet

És mostantól is lesz
valami, gondolom,
integethették is a vonatoknak, de valahogy
nem megy.

Neki könnyű, persze
állhatna ő itt és
ülhetnék én ott mert
a lényeg úgylis az volt,
hogy valahol máshol.

Ha versre próbálok
gondolni, valahogy a
legtöbb busz vonattá
a legtöbb ház lakássá
változik, én pedig
szinte
(persze vitatkozhatnál, hogy
akkor viszont mihez képest)
megszűnök.

Ez a történet itt kezdődik,
egy vonatállomáson
(amiről persze sosem fogod
tudni, nem busz volt-e valójában),
mert azoknak a
történeteknek, amelyek egy
vonatállomáson kezdődnek,
végül végződniük is
ott kell majd.

Ez megnyugtat.

Most kell elkezdeni az
újradefiniálást. Hogy
hazamegyek, jelenteném
ki, meg hogy otthon mi vár,
de új szót kell rá találnom,
mert te már nem vagy benne,
hogy a jelentést
megkonstruáld velem.

Én sem tudom, miért
egy vázát dobok ki először.
Nem is tőled kaptam, de
még virágot bele sem
soha.

Igyekezted, ami a tiéd,
(rajtam kívül persze) mindent
magaddal vinni. Talán
azért, hogy ne hordjam
a ruháidat. Azt valahogy
sosem szeretted.

Járkállok egy darabig,
benézek zegekbe, zugokba,
hátha véletlenül itt maradtál, vagy
legalább egy zoknid.

Néhányszor a visszhangot is
elpróbálok, vagy olyan
helyekre rakok le és olyan
dolgokat,
amiért megszólnál.

Bögre a kanapé karfáján.
Lábfej a dohányzóasztalon.
Hamutartó a mosogatóban.
Hajcsattok a kád szélén.
A tudóm a hajcsattok mellett.

Csend.

Nincs több játékszabály.

Piros és fekete pöttyök

A másodikon valaki
tizenkét-tizenhárom évvel
korábbi slágereket
játszik
bele a lombokba
citerán.

A homokozó melletti
falra a ház kölykei
számolták vissza a
napokat, ők most már
nincsenek itt.

Te elindultál délelőtt,
hegynek fel vagy hegynek le
arra nem figyeltél,
neked volt igazad.

Én képtelen vagyok.

Kesudiótörmeléket
szemezgetek egy kopott
befőttesüvegből.

Az ujjaim és a torkom száraz.

Számolnám a napokat a
falra, de érintetlenül kell
átadnom két nap múlva a házat.

Érintetlenné érintett falak.

A fogason egy pár fekete zokni,
szürke alsónadrág,
piros és fekete pöttyös
halványkék ing.

Itt fogom várni, amíg
visszajössz értünk.

És nem megyek veletek.

Pont

Cukrostasakokon
mérni az időt, kiszáradt torokkal,
maró kávéízzel a nyelvemen.

Az otthonról és a határokról
mindig többet tudtam, mint amennyit
magamnak be mertem róluk vallani.

Bizonyos betűk nyomtalanul tűnnek el,
míg mások nyomtalanul maradnak
a helyükön.

Mély levegő.

Újonnan épített buszmegállókon
mérni az időt inkább.

A tébolyról és a nihilről
mindig kevesebbet tudtam, mint
amennyit mertem.

Biztos kézzel tartasz egy
korlát nélküli erkély szélén, de csak
az egyikkel, a másikkal telefonálsz.

A mentőket hívod, hogy
rekedt torokkal, üvöltve kérdezd,
mi ez az eszelős darázstúlszaporulat
az idén?!

A látásom közben egyre homályosul.

Biztonságban vagyok.

Szeretem az aluljárókat, mert amíg a
felszínre nem érek, fogalmam sincs hogy
hol vagyok,
és ez csak visszafelé nézve elveszés.

Joghurtot és fogkefét felejték nálad,
ruhadarabokat,
szavakat,
testrészeket, aztán
csúnya képeslapokon kommunikálok
az ott maradt részletekkel.

Érzem a tekinteteket,
hiányzik a láthatatlanság,
talán ha meztelen lennék, akkor
elég őszintének érezném magam, és
nekem sem lennének színeim, igen,
talán a vodkához kell hasonlatossá válni
végül, hogy
értelmet nyerjen, vagy legalább
elmúljon az igény.

Hagyd abba a bonyolítást.

Mondd azt, amit gondolsz.

Menj haza, mielőtt még.

Hajtsd le most a fejedet, mert éppen.

Keresd meg a mondatok másik felét,
hogy aztán.

Mindent hűts be, és csak úgy.

Nem akarom, hogy félj, nem azért
csinálok, semmit sem
azért csinálok.

Szülessenek rövidebb versek,
hosszabb hallgatások.

Nevezd annak, azt, ami.

Meg a dolgok amelyek leginkább nincsenek,
ez is tulajdonság.

A képeslap is ember.

Nihil és téboly,
egyik lábamról a másikra ugrani,
hangtalan váltás.

Nem baj, ha most nem tudom,
mit kezdjek épp a szerelemmel.

Mondjam ki, vacakul hangzó dolgok is
kellenek, az is tulajdonság, lenni.

Most alszom egy kicsit.

Nagy Hajnal Csilla (Losonc, 1992): költő. Szerepelt az R25
antológiában. Losoncon él.